

ÉVKÖZI 17. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Ter 18,20-32 – Kol 2,12-14 – Lk 11,1-13

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Ha ennyien egyetérténénk, ez már a győzelmet is jelenthetné. Ha igaz az, hogy az egyetértőket elfogadja az Isten, akkor mellénk áll, mert nagy erővel harcolunk ebben a világban, emberi erővel, istenellenes erővel és bizony igen nagy szükségünk van arra, hogy Istenben gazdagodjunk és Isten lelkével erősödjünk. Ezen a mai vasárnapon ezt a fajta gazdagodást szeretnénk elérni. Egyedül nagyon gyengék vagyunk, még ha többen lennénk, akkor is gyengék vagyunk. De ha Isten velünk, ki ellenünk?

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Az egyik tanítvány kérte Jézust: taníts meg minket imádkozni. Nem azt kérte, hogy taníts minket imádkozni, hiszen ők gyakorolták, bizonyára imádkoztak. Csakhogy tapasztalatuk volt arról, hogy amikor Jézus imádkozott és azt is megtudták, hogy milyen szándékkal vagy szándékból imádkozott, akkor mindig meghallgatást talált.

Persze a meghallgatás nem azt jelenti, hogy minden pontosan úgy történt, ahogy kérte valaki. Mint ahogy éppen tegnap este, ezen a nagy Puskás Stadionbeli ünnepségen, amikor elkezdődött ez az esemény, tikkasztó meleg volt, 40 fok körüli, talán még ott egy kicsit több is, ahogy beszorult oda a meleg abba stadionba, és akkor azért imádkoztak, hogy legyen eső. Aztán pár óra múlva megérkezett az eső. Látták volna a kedves Testvérek azt az ujjongó örömet: meghallgatta az Isten az imánkat! Én arra gondoltam akkor, amikor ez az ujjongó öröm ott felhangzott és az imameghallgatást ünnepelték, vajon ma akkor, amikor az imádságról lesz szó, akkor hogy is igazodunk el.

Testvérek, egy biztos, hogy az imádság nem alkudozás. Az imádság nem olyan, mint amit hallottunk a mai olvasmányban, ahogy Ábrahám alkudozott az Istennel. Egyébként érdemes Istennel alkudozni, csak úgy imádságon kívül mondom, mert Isten meghallgat. Tehát jó helyen kopogtat az ember akkor, amikor az Isten felé fordul. De azért mi az imádságot ne gondoljuk alkudozásnak, az imádság egészen más. Amikor ez a tanítvány kérte Jézustól, hogy taníts meg minket imádkozni, akkor ő arra gondolt, hogy tanítsa meg őket arra az imádságra, ami az ő imádsága, mert az biztos, hogy jó.

Ennek a jegyében egy kicsit gondolkodjunk el ezen a kérdésen, gondolkodjunk el azon, milyen is az az imádság, amit mi az Úr imájának mondunk. Itt már mindjárt hozzátésem, hogy amikor Jézus ezt az imádságot tanította a népnek, nemcsak az apostoloknak, hanem az egész népnek tanította, hiszen a hegyi beszéd keretében hangzik el ez a tanítása az imádságról, amely Jézus leglényegesebb igazságait, üzeneteit foglalja magában. Jézus követőiként, aki az Istennek a Fia, és Jézus testvéreiként mi Jézus családjához, az Isten családjához tartozunk, ezért ez az ima a mi imánk kell, hogy legyen. Erre hivatkozva ennek az imádságnak a két pontját a Testvérek elé állítom. Az egyikben a mennyei Atya személye van a középpontban, és akik felé fordulnak, azok Jézus testvérei, tehát mi lennénk azok, és a másik lényeges elemet ebben az imádságban mi képezzük. E körül a két gondolat körül születnek meg azok az igazságok, amik Jézus igazságai, amelyek kell, hogy a mi igazságaink legyenek.

Arra gondoltam, hogy ma egy tematikus szentbeszédet szeretnék ajándékozni a Testvéreknek. Most nem az a lényeges, hogy én az Atyával kapcsolatosan gondolatokkal halmozzam el Önöket, vagy azzal kapcsolatosan, hogy mit jelent az, hogy mi Isten népének a tagjai vagyunk, hanem az elemét ennek az imádságnak próbáljuk felsorolni és én mindegyikhez – Jézus példájára hivatkozva, Jézus magatartását magunk előtt látva – hozzáfűzök egy-egy számunkra lényeges, eligazító igazságot, hogy helyesen imádkozzunk. Mert nem arról van szó, hogy imádkozzunk, ez hozzá kell tartozzon a mi életünkhöz, hanem tanítsa meg nekünk Jézus azt, hogy ő hogyan imádkozott. Nekünk őt kellene követnünk.

Ahogy említettem, az első eleme ennek az imádságnak az Atya, hiszen az imádságot is így hívjuk, hogy **Miatyánk**. Ez is Jézus Krisztus szempontjából egy nagyon fontos elem. Nem egyéni imáról van szó. Miközben Jézus az Atyját szólítja, Jézus után, vele együtt mi is Atyánknak szólíthatjuk az Istent. De ebben az imádságban mint a mi közös Atyánkat szólítjuk meg.

Ki ez az Atya? Az Atya az, aki a szeretet. Aki van – Mózes ezt a választ kapta az égő csipkebokor jelenség alkalmával. Ki vagy te? Aki van! És ezt már milliószor elmondtam a testvéreknek: aki van – értünk! Mert aki értünk van, az szeret bennünket. Akiért van, azt szereti az Atya, a világ teremtője. A világért van. Az Atya a maga képmására teremtett bennünket, vagyis a Lelkét adja belénk, a szeretet Lelkét, ami azt jelenti, hogy ez az Atya a mi Atyánk. Azt a Lelkét adja nekünk, amely képessé tesz bennünket a szeretetre, hogy Jézus Krisztus példáját követve mi az Atya gyermekeiként azt a lelkületet hordozzuk, amely Jézusnak a lelkülete, aki megmutatta ebben a világban, hogy mindenkiért van.

Tehát akkor, amikor mi arra gondolunk, hogy mi az Atya képmására teremtettünk, akkor ez azt jelenti, hogy nekünk mindenki felé meg kell mutatnunk az Atya szeretetét. Vagyis megmutatni azt, hogy érted vagyok. Érte: éppen azért, akivel találkozom. Lehet, hogy még szót se váltok vele, csak éppen egy pillanatnyi találkozásunk van és ezt a találkozást is ez kell, hogy meghatározza, hogy én érted vagyok. Nem vagyok semmiképpen ellenséged, nem vagyok ellenfeled, nem vagyok ellenedre, érted vagyok. Természetszerűen aztán ez a kapcsolat egyre gazdagodik, aztán elkötelezzük egyre inkább magunkat egymás irányában, egymás iránti szeretetben, ennek különböző fokozatai vannak.

Tehát amikor mi ezt az imádságot imádkozzuk, akkor erre az Atyára gondolunk, ezt az Atyát szólítjuk meg, aki a szeretet, aki pontosan azt képviseli, amire mindenki vágyakozik: hogy szeressék. Mi pedig, akik az Ő gyermekei vagyunk, a képmására teremtett lények vagyunk, a szeretet emberei legyünk mindenki felé. Talán így is mondhatnám, Isten nem csak a szeretet, hanem az Isten jó Isten, vagyis az Isten jó, és akkor ez azt is jelenti, hogy mi jók legyünk egymás irányában, egymás számára. Ez az egyik pontja és e köré rendeződnek azok a gondolatok, amikkel Jézus megajándékoz minket mindannyiunkat. Ezért mondtam, hogy ez a „mi” szócska mennyire fontos. Mi Atyánk, ami ugye azt jelenti, hogy mi azok vagyunk, akik közösségben vagyunk Jézus Krisztussal, akik beléptünk Isten gyermekeinek a közösségébe. Mi ennek a jézusi családnak vagyunk a tagjai.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, ami arra utal, hogy öröktől fogva szerettelek, arra utal, hogy öröktől fogva elhatároztam, hogy életet ajándékozok neked. Mindannyian, akik itt vagyunk, ennek az örök isteni gondolatnak vagyunk a szülöttei. Isten örök gondolata jelenik meg mindegyikünk életében, aki a Teremtő, aki a szeretet Istene, a Jóisten. Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, ez a születésünkre utal, a mennyei eredetünkre utal és ugyanoda vár haza minket az Isten. Tehát a kör bezárul, és amikor mi azon gondolkodunk, hogy hogyan kell emberhez méltóan élni, akkor innen indulunk el, a teremtő Istentől. Az Isten örök akarata határoz meg mindent, a szeretet Istenének az akarata, Jóistennek az akarata. És nekünk ennek az értékrendnek a jegyében kell járni az utunkat, mert hazavár minket az Isten. Örök otthon a mennyben, örök otthon Istenben. Ad az Isten otthont önmagában. Helyesen próbáljuk értelmezni a mennyország örömét! Olyan könnyű ezt a szánkra venni, hogy a mennyek országába, örök otthont a mennyben. Ad az Isten otthont önmagában. Elképzelni se tudjuk, de a Lélek munkálkodása bennünk, amikor mi ennek a hazaváró gondolatnak a jegyében járjuk az életünk útját.

Az Isten neve, ugye ezt már mondtam. Egy biztos, hogy nekünk akkor, amikor Isten gyermekeiként gondoljuk el az életünket, mindent meg kell tennünk azért, hogy aki velünk Isten, értünk Isten, ennek az Istennek a titkát ne mocskoljuk be ebben a világban. Mi vagy egymásért élünk, vagy egymással közösségben élünk, egymás javát keresve és akarva élünk, vagy méltatlanok vagyunk az emberi életre.

Folytassuk: **Jöjjön el a te országod.** Hol van az ő országa? Ott, ahol ő van. Hol van az istenes világ? Ahol az az ember van, aki a másikért él, aki a másikkal összetartozik. Az otthonaink szólnak erről, azok a helyek szólnak erről, ahol az életünkből sok-sok órát töltünk el, a munkahelyeink, de sok minden mást is lehetne mondani. Ahol ez nincs jelen, hogy egymásért, egymással közösségben, egymás javát akarva, a másikat szeretve élünk, ott összeomlik a világ, ott összeomlik minden egyes ember, külön-külön mindegyikünk élete egy romhalmaz. Tessék körülnézni a világban. Egy olyan világban élünk, amely ránk szakadt, összeomlik a világ, ha nem egymásért vagyunk, ha nem egymás javát keressük. Ez az ő országa, mi úgy mondjuk, hogy jöjjön el a te országod. A zsidók úgy mondják, a mennyei Atya jelenléte, mert ők Isten nevét nem mondják ki. Mi azt mondjuk, hogy az Isten országa.

Legyen meg a te akaratod, a földön ugyanúgy, mint ahogy a mennyben is. Mit jelent? Isten ígéből élünk, ami egyszerűen azt jelenti, hogy az Isten akarata mindennél fontosabb az ember számára. Hiszen minden bajunk abból származik, amikor eltávolodunk az Isten akaratától és a magunk akarata lesz az első helyen. Nyilvánvaló nem azt jelenti, hogy az embernek ne legyen akarata, ne legyenek törekvései, de ezeket egyeztetni kell az Isten akaratához, ehhez az akarathoz, amiről eddig szóltam: egymásért, egymással és közösségben.

Jézus mit mond? Nem azért jöttem, hogy nekem szolgáljanak, hanem hogy én szolgáljak, mert az én eledelem az Atya akarata, az Atya akaratának a teljesítése. Ha az ember erre figyel, akkor biztos, hogy nem téved el, mert ha az Isten akarata, az Isten ígéje jelenti az ő akaratát, akkor ahogy Jézus mondja: jövök, hogy megtegyem a te akaratodat, jövök, mert te azt akarod, hogy minden emberért legyek. Jézus esetében még azt is mondhatjuk, hogy a megváltójuk legyek. És mi által váltott meg minket Jézus? Hogy áldozatot hozott értünk, az életét is odaadta. Jövök Atyám, hogy megtegyem a te akaratodat, jövünk Atyánk, hogy megtegyük a te akaratodat és egymásért éljünk áldozatos szívvel, áldozatokat vállalva. Ez a mennyei világ, amikor ez valamilyen formában megjelenik a földön.

Nyilvánvaló, akkor, amikor békét emlegetnek, összefogást emlegetnek, akkor az valami kis morzsája, szikrája ennek. Csakhogy realisták vagyunk és tudjuk azt, hogy minden béke, ami emberi, az fölkészülés egy újabb támadásra. Az Isten akarata, hogy egymásért legyünk, egymást szolgáljuk, egymással összetartozzunk, egymással közösségben legyünk. Hát van ennél nagyobb igazság? Arról nem is beszélve, hogy nem is tudunk egymás nélkül élni.

És a kenyér. ***Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.*** Mi az egyedül szükséges? Jézus, mikor erről van szó, nem azt mondja ám, hogy a kenyér, hanem az egyedül szükséges az Atya akarata: az a kenyér. Az Isten akarata olyan, mint a kenyér az ember számára. Jövök Atyám, hogy tegyem a te akaratod. De az Isten jó és a mi földi szükségleteinket is számba veszi, számon tartja.

Szent Ciprián mond a mindennapi kenyérrel kapcsolatosan egy gyönyörű gondolatot. A mi kenyerünk, nagyon jegyezzék meg a testvérek, a mi kenyerünk a másik kenyere is. Gyönyörű gondolat, ha nekem van kenyerem, akkor neki is kell, hogy legyen kenyere. Ha másképp nem, megosztom, sőt mindig meg kell osztani. Szent Ciprián ezt üzeni mindegyikünknek: ha nekem van kenyerem, a másiknak is van.

A mindennapi kenyerünket. Nem azt mondja, a kenyeremet, hanem a kenyerünket. És itt egy nagyon érdekes gondolatot szeretnék megosztani Önökkel. Aki csak a mindennapi kenyeret kéri a maga számára, az a szegény. Persze azok is, akik nem szegények, szívesen emlegetik a kenyeret, de egy kicsit dúsabb kenyérre gondolnak, amikor emlegetik ezt a kenyeret. Úgy nagyobbat törni belőle és még egy kicsit jól megkenni – nem zsírral. A gyerekkoromban még örültünk, ha zsíros kenyeret ettünk, nem is volt az olyan rossz, zöldpaprikával, de ma már, amikor a legszegényebbek is mondjuk vajjas kenyeret kapnak szalámmal... hát már én megértem azt, hogy visszadobták.

Mindennapi kenyere – a szegény ember az, aki magának ezt kéri. És azért itt egy kicsit most a saját fejemre is szeretném szórni a hamut, meg a Gellért fejére is, meg a szerzetesek fejére is. Mert vannak, akik lemondanak a világ javairól a mindennapi kenyérre hivatkozva. Szegénységi fogadalmat teszünk és nem abban látjuk az életünk jól tartását, ami a kenyérnek a függvénye, hanem az Istenhez tartozás az, amiért az ember a mindennapi kenyérrel kapcsolatosan is nagyon szerény és úgy gondolkodik róla, ahogy Szent Ciprián mondta.

Egyébként a zsidó nép történetében a manna erre utalt. Minden nap annyit szedhettek belőle össze, ami egy napra való volt. Nem volt pocok dolog, ahogy a pocok gyűjtőget állandóan, raktároz. Ha van egy kis rossz hangulat, megrohanják az emberek az áruházakat, raktároznak, bespájzolnak, mert ugye a mindennapi kenyér. Meg lehet oldani ezekkel? Jó, okoskodhatunk mi emberek, de...

Bocsásd meg a mi vétkeinket. Kedves Testvérek, tartozásunk van. Amikor a vétkekre gondolunk, akkor a tartozásunkra gondoljunk. Tartozunk az Istennek és tartozunk egymásnak. Mi a bűn? A bűn az, amikor csak magunkra gondolunk, csak magunkkal foglalkozunk és kihagyjuk az Istent is, meg egymást is. Tartozásba megyünk, mert nem ez az élet, nem lehet magunknak élni. Egymásért élünk és ha magunknak élünk, akkor bűnözünk, bűnösök vagyunk. Tartozunk az Istennek és tartozunk egymásnak, mert Isten nem így gondolta el a vele való kapcsolatot és egymással való kapcsolatunkat. Nem élhetünk Isten ellenére és a másik ember ellenére és kárára.

Hogyan lehet ezt elintézni? Csak megbocsátással! Gondoljunk arra a példabeszédre, amikor valaki rengeteggel tartozott és akkor majd börtönbe viszik, aztán sose tudja visszafizetni, mert akkora a tartozása. És amikor kijön onnan és az ura mindent elenged neki, az egyik embertársa egy fikarcnyival tartozik neki, nem engedi el, mert fizesse vissza. Már elfelejtette, hogy neki mindent elengedtek. Mert sose tudjuk visszafizetni ezt a tartozást, amikor Isten ellenére élünk és amikor egymás ellenére élünk. Visszafizethetetlen tartozás!

Bár egy kis reménycsillag az, hogy a szeretet sok bűnt eltakar. Ha közben egyre több jót teszünk, akkor egy kicsit, valamit leírunk a tartozásból, de valójában a tartozás csak megbocsátással engedhető el. Megbocsátunk egymásnak és elfogadjuk az Isten megbocsátását. Egyébként milyen érdekes, hogy az Isten a bűnt is megengedi, mert amikor az ember rádöbben arra, hogy Isten ellenére élt, meg a másik ember ellenére élt, akkor elkezd gondolkodni és közben megtisztulhat lelkileg. Megújulhat, rádöbbenhet arra, hogy így nem lehet, másképp kell.

Ne vígy minket a kísértésbe. Isten sose visz kísértésbe, ebben egyezünk meg. A kísértésbe mi vagy szépen lassan belesétálunk, vagy pedig beleugrunk. A Sátán, csak a Sátán kísérti az embert. Viszont nem minden kísértés, amit mi kísértésnek gondolunk. Vannak próbatételek. Például gondoljunk arra, amikor a Sátán Jézust megkísértette a pusztában a kenyérrel, a hatalommal, megkísértette a gazdagsággal. Ez próbatétel és a próbatételt az állja ki, akinek az életében felülkerekedik, hogy mi is az Isten akarata. Isten sose kísért, mindig a Sátán kísérti az embert és a kérdés az, ha próbatétel, felülkerekedik-e az Isten akarata, vagy megalkuszunk. Nagyon lényeges kérdés. Tele vagyunk egyébként kísértésekkel, akár a mindennapokat, ha gondoljuk, de hát erre most nincs idő, hogy ezekről a napi kísértésekről beszéljünk, de millió dologra gondolhatnánk.

És akkor még egy utolsó: **szabadíts meg a gonosztól.** Testvérek, a gonosz sokarcú, sokféle módon tud megjelenni a gonosz a világban. A piac hatalmában meg tud jelenni, a fegyverek hatalmában meg tud jelenni, a kábítószerekben meg tud jelenni, az emberek üzleteléseiben meg tud jelenni. Ez mind azért rossz, mert elragadja tőlünk az Istent, egymással meg szembeállít bennünket.

Testvérek! Azért gondoltam arra, hogy egy-egy szempontot szeretnék kiragadni az imádságban megfogalmazott igazságokkal kapcsolatosan, hogy tudjunk helyesen imádkozni, hogy ismerjük fel, hogy az imádság Istenkapcsolat, amikor az Isten szeretete vezérel, és akkor az imádság a mi közösségünk kapcsolata, és akkor van szó Isten fiainak a közösségéről, akkor van szó Egyházról.

Ma ezen el kell gondolkodnunk itt Európában meg a Kárpát-medencében is – azért talán mi is Európához tartozunk – el kell bizony gondolkodni azon, hogy miért jutottunk oda, ahol vagyunk. Mert ha nem az Isten fiainak a közössége, még az egyháztagek esetében sem, akkor bizony mielőtt imádkozni kezdünk, össze kell szedni magunkat. Mondjuk nem lehet úgy imádkozni az Isten előtt, ahogy látok embereket, terpeszállásban, lóbálja a kezét és közben imádkozik. Látok embereket, akik ilyen pózban imádkoznak. Testvérek, a testünk is imádkozik, az imádság testbeszéd. Nem véletlen, hogy amikor a gyerekeket imádságra tanítják, akkor azt mondják, hogy össze kell kulcsolni a kezünket, mert ez azt fejezi ki, hogy az Isten előtt semmifajta emberi erő nem számít, hanem egyedül a lelki erősség.

Azt kívánom mindenkinek, amikor majd ezt az imádságot, a Miatyánkot ma imádkozzuk, akkor gondoljunk erre, a lelki erő hatalmára.

+ **A M E N** +

Áldozás utáni könyörgés

Istenünk, magunkhoz vettük ezt a mennyei szentséget, szent Fiad szenvedésének örök emlékét. Add, kérünk, hogy üdvösségünkre válják az az ajándék, amelyet kimondhatatlan nagy szeretetében Ő maga adott nekünk, Aki él és uralkodik mindörökkön örökké.

+ **Á L D Á S** +